

Organ för M. I. S.

Red:
S Svensson

Nr : 6

Årgång 4

1973.

Ur Innehållet.

Jag är fjärrskådare...

"Nu lever jag mitt trettonde...
liv på jorden".

Den nyare forskningen talar..

U.F.O. Rapporter..

Efter detta inget hokus pokus.

Vår gåtfulla Värld.

=====

Tellus.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap. Häre vill vi förmedla de senaste rönen som framkommit genom forskning inom t.e.x.

Astronomi, Rymdforskning, Svunna kulturer, Parapsykologi, Religion, Grottforskning
Flygande Tefat, U F O rapporter mm. mm.

Malmö Interplanetariska Sällskap vill på ideell grund sprida upplysningar till allmänheten genom föredrag och film, inom dessa intressanta områden.

Sällskapet avhåller sina möten första fredagen i varje månad, med undantag av juli-aug om inget annat meddelas. Kallelser tillsändas alla medlemmar om program och möteslokal.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i Sällskapet.

För vidare upplysningar vänd Eder till

Malmö Interplanetariska Sällskap.

Box 2012 200 12 Malmö 2.

Ordf. E Johansson.

Sekr. S Svensson.

Tel. 040 18 37 32.

Tel. 040 42 15 76.

Postgiro. 63 22 54.

Jag är fjärrskådare

Sammandrag ur THIS WEEK MAGAZINE

återberättat av

JHAN OCH JUNE ROBBINS

Detta är historien om en järnhandlare i en liten amerikansk småstad som är "klärvoajant", dvs. har den till synes oförklarliga förmågan att uppfatta saker och ting med något annat än de vanliga sinnena. Denne till det yttre helt vanlige man blir generad — och hans fru skrämmd och stundom förvargad — när denna underliga förmåga kommer till uttryck. Eftersom somliga människor blir obehagligt berörda av hans mystiska gåvor och eftersom han själv anser att publicitet kan skada hans affärer, har vi här kallat honom Sam Benson och även ändrat en del andra namn.

Det började en vinterkväll när jag var sju år. Det var såvitt jag minns första gången jag blev medveten om att jag kunde veta om saker som inte andra visste. Pappa hade inte kommit hem till middag och mamma var sur. Innan jag visste ordet av började jag förklara för henne att pappa hade varit med om en spårvägsolycka, att han själv var oskadd men stannat kvar och hjälpt några skadade och som tack blivit bjuden på ett par drinkar av en man från spårvägsbolaget. Efter en stund kom pappa hem-- han hade några skrämor i ansiktet och ett förband om handen och var "lite glad". Han sa att han varit med om en spårvägsolycka, men mamma trodde honom inte. När jag sa att jag hade sett händelsen för mitt inre öga och att pappa talade sanning, sa hon att vi kokat ihop historien tillsammans. Så från första början fick jag lära mig att det inte bara är till glädje att vara s.k. fjärrskådare. Vi hade det inte särskilt gott ställt hemma. Elva barn och vid jularna fick vi bara var sin packet. Jag upptäckte snart att jag kunde se vad som fanns i paketen under grannen. Ett år tittade jag på paketet med min bror Freds namn på och uppfattade tydligt ordet "handske". "Du får vad du önskade dig-- en baseballhandske", viskade jag. När Fred öppnade paketet innehöll det ett par vanliga hemmasyddas handskar. Utan ett ord gav han mig en sittopp. Det händer mig saker som jag inte alls förstår. För några år sedan tog exempelvis våra döttrar pianolektioner för en herre som hette Fanelli varje torsdagskväll.

En natt såg jag i en sån där halvdröm någonstans mitt-emellan sömn och vaka hur herr Fanelli kämpade sig fram i en snöstorm vid nordpolen. Han ramlade omkull och orkade inte resa sig -- benen ville inte bära honom. I drömmen trodde jag att han förfrusit sig.

Den torsdagen kom inte herr Fanelli. Vi fick senare höra att han sjunkit samman förlamad i båda benen av ryggmärgsinflammation ungefär samtidigt som jag drömde att han hade stupat i snöstormen.

Klärvoajanta människor kan ibland se in i framtiden. Det händer mig inte ofta, men jag skall aldrig glömma en sak som inträffade för några år sedan.

Jag var i kyrkan och höll just på att ta på mig kåpan för att repetera i kören. Min gode vän Martin Engels, som är målarmästare, stod också och klädde sig. Plötsligt tittade jag på Martin och såg för min inre syn hur han låg stilla på marken övertäckt med en färgfläckad presenning.

Synen var så levande att jag lär ha blivit alldeles likblek. Körrepetitionen började men prästen såg strax att det var något fel på mig. Han tog mig avsides och frågade vad det var fatt. Jag berättade generat att jag kände på mig att något förfärligt skulle hända Martin Engels. Tre dar senare föll Martin ner från en byggnadsställning och slog ihjäl sig.

Det hela gick till precis som jag hade sett. Kunde jag ha räddat hans liv om jag hade varnat honom för att gå upp på byggnadsställningar?

Jag vet inte. Men klärvoajansen har ibland hjälpt mig att rädda mina närmaste ur farliga situationer.

En natt för några veckor sedan vaknade jag ur en djup sömn, hoppade ur sängen och ropade: "Det luktar rök!"

Min fru Frances och jag letade igenom huset. Vi fann ingenting utan gick och lade oss igen. Men efter tio minuter sa jag: "Jag vet att det brinner. Det är hos din mamma." Frances tittade klintroget på mig. "Mamma bor ju en och en halv mil härifrån", sa hon. Men hon ringde i alla fall upp sin mor.

"Bli inte rädd nu mamma", sa hon, "men Sam har fått för sig att det brinner hemma hos dig.

"Nu lever jag mitt trettonde
liv på jorden..."

Ann-Gerd Linander var bara sju år när hon första gången märkte att hon fick besök från de döda. Nu är hon 23 år och övertygad om att hon minns tidigare liv. Hennes vänner från förr hjälper henne att måla i italiensk renässansstil!

Hon lever sitt trettonde liv på jorden. Hon är alldeles övertygad om det.

Mitt moderland är Indien. Där var jag en tempeljungfru, som offrades på ett altare. Sedan har jag fötts i Italien fem gånger, i Egypten, Israel, Frankrike, Grekland och England. Senast var jag en indianska i södra Nordamerika. Och nu bor jag i Sverige.

Ann-Gerd Linander, är en av de allt flera svenskar som tror på reinkarnationen, återfödelsen, och hon har inrättat sitt unga liv efter det.

Hon har sett saker och hört röster så långt tillbaka hon kan minnas. Första gången, då hon i sjuårsåldern satt vid ett piano och försökte spela en psalm med pekfingrarna: - Jag hörde tydligt en röst, som ropade "Ann-Gerd!" alldeles intill mig.

Två gånger hörde jag den. Min mor var också i rummet, men hon hörde ingenting. Nu vet jag att det var min syster i ett tidigare liv, som försökte få kontakt med mig. Jag har mött Angelica flera gånger sedan, en gång pussade hon mig på pannan och sade: "Jag önskar dig lika mycket gott som jag har fott". Jag har sett henne alldeles tydligt - hon är så rar och fin...

Ann-Gerd är född i Trelleborg och har en yngre syster och en äldre bror. Efter grundskolan började hon arbeta som kontorist. Då hon såg hur många av hennes skolkamrater och andra ungdomar som hamnade i knarkelälandet fick hon lust att försöka göra en insats mot narkotikan. Tillsammans med en väninna fick vi en praktikanttjänst på ett hem för narkotikadrabbade ungdommar.

forts sid 6.

Men förhållandena blev sådana att jag stod helt enkelt inte ut.

Hon måste ge upp och sökte som kontorist i Kungsör. Vidare sökte hon kontakt med "mediala personer" för att få svar på sina frågor. Under ledning av dem har hennes världsbild börjat ta form - hon har fått allt fler informationer om det förflutna och upplever ständigt nya kontakter med sina nära i tidigare liv.

- Min indianpappa har jag träffat två gånger. Jag vet att jag själv hette "Siba" då.

En gång i veckan, på en bestämd tid, mediterar hon. Det är då hon ofta "ser" scener från sina tidigare inkarnationer. - Det är som alldeles klara färgbilder.

Hennes "ledare" på andra sidan heter Giovanni och det är han som har fört Ann-Gerd in på måleriet. Hon började för ett par år sedan och har redan gjort 23 tavlor. Hon målar i ett slags italiensk renässansstil och har haft oljemålningar med på några utställningar. Min "ledare" säger att "genom mig lever deras konst vidare".

Successivt tränger Ann-Gerd allt djupare in denna övernaturliga värld och gör nya erfarenheter. Hon var med, då en grupp spiritualister ansåg sig få direkt kontakt med ett flygande tefat, tvivlade starkt men är nu övertygad även om det, sedan hon fått ett privat budskap från ett tefat - en röst talade till henne. En gång blev hon riktigt rädd, då hon väcktes mitt i natten - det var då en spansk dam materialiserade sig i hennes rum och talade till henne.

Är hon då inte rädd att helt uppslukas i denna "inre värld", att mista kontakten med verkligheten? - Nej, hur skulle det gå till? säger Ann-Gerd. Det är ju detta som är verkligheten. Det är bara det att människorna inte kan förstå. Jag vet att det verkliga livet kommer först efter döden.

Jag har själv en gång varit över på andra sidan, bara för en kort stund. Men hade jag fått välja skulle jag ha stannat där. Förr, innan jag förstått sanningen, grubblade jag mycket. Det gör jag inte nu längre, för nu är jag mycket lycklig.

=====

Den nyare forskningen talar allt starkare för att vi lever flera liv.

Som privatperson är jag övertygad om att den andliga delen av människan verkligen finns och att detta "något" - man brukar ju kalla det själen- också överlever.

Som forskare måste jag konstatera att det inte finns något bevis för den teorin. Men om jag försöker se objektivt på problemet - som både forskare och privatperson - kan jag inte förneka att det material, som nu finns, för mig talar starkare för än emot ett liv efter döden.

Så säger läkaren Nils-Olof Jacobson, Lund, som under ett tiotal år ägnat sig åt forskning i parapsykologiska problem och bl.a. åt undersökning av reinkarnationen, återfödelsen eller själavandringen.

Jag har undersökt ett 30-tal sådana fall i Sverige, säger dr Jacobson. Men forskningen av det här slaget är mycket svår. Oftast kan man endast registrera det som hänt människor för flera decennier sedan. Jag har kommit i kontakt med endast ett par-tre fall, som jag vill beteckna som mycket intressanta, därför att de ganska klart talar för reinkarnation. Men inget av dem ger något entydigt bevis.

Tanken på reinkarnationen är mycket gammal och spridd över stora delar av världen. Den finns särskilt i Indien och angränsande länder, men läran omfattas även av vissa folk och stammar på andra håll t.ex. i Turkiet och indianstammar i Alaska.

Vänd.

Att tron på reinkarnationen inte är vanlig i Västerlandet beror säkerligen på kristendommens inflytande. Tron på själavandring är oförenlig med den kristna försoningsläran och kan inte förenas med tron på ett evigt helvete.

Reinkarnationen ingår som en grundförutsättning inte bara i hinduismen utan i många moderna religionsfilosofier, t.ex. antroposofin och teosofin. Beträktelsesättet skiljer sig i detaljer, men grundmönstret är detsamma: att det är fråga om ett slags skola, där den fysiska tillvaron är själva "studieterminerna" medan den andliga tillvaron dessemellan är "sommarloven".

Att tron på återfödelse nu tycks öka också i Västerlandet hänger samman med det allmänt ökade intresset för ockultism, spiritualism och andra parapsykologiska fenomen.

Jag tror personligen att om det är så att man överlever döden måste det finnas en annan tillvaro, som inte kan förnimmas i tid och rum och som vi inte kan förstå. Då kan vi ju heller inte begränsa vårt tänkande enbart till jorden.

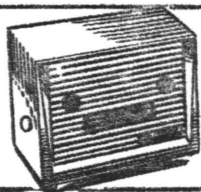
De nya själarna skulle alltså komma från andra planeter? - Ja, det är väl ingen som längre tror att det finns liv bara på jorden. Skulle reinkarnationen gälla alla?

- Ja, jag kan inte se något skäl till varför endast ett fåtal människor skulle återfödäas. Personligen ser jag heller ingen orsak till att återfödelsen inte också skulle gälla djuren.

Är det ett behov av ökad forskning på det här området? - Ja definitivt. Det är viktigt att få veta så mycket som möjligt om människan.

Och när kommer vi att nå fram till den kunskapen - till beviset på ett liv efter döden?

- Jag anser det inte otänkbart att det kan komma under min livstid. Det blir inte någon plötsligt revolutionerande upptäckt - först kommer den att debatteras länge bland vetenskapsmännen. Men på lång sikt, om ytterligare ett par generationer, kan en sådan upp täckt få stor betydelse för den enskilda människan.....

UFO rapporter

I Katterjåk 3 km från Riksgränsen, 13 mil från Kiruna, har man uppfört en meteorologisk station, med en fem meter hög mast. Mitt emot ligger en sportsstuga som tillhör E Ahlén Hbg. Han berättar följande.

En kväll i slutet av aug 1972 befann jag mig i stugan och hade lagt mig vid 22-tiden och somnade omedelbart. Om jag någon gång vaknar på natten, så brukar jag somna om igen och sova hela natten igenom.

Kl 23 vaknade jag av en obehaglig känsla av att något var på tok, och jag var helt klarvaken. Låg stilla en stund och lyssnade, men hörde ingenting. Jag steg upp och gick ut i köket för att dricka vatten. Hinken står intill fönstret som vetter ut mot den nybyggda stationen. När jag bockar mig ner mot hinken uppfattar jag en ljusglimt i vänstra ögonvrån. Jag tittade upp och får se ett ljust föremål stå alldeles stilla på låg höjd. Dess sken var som en kvicksilverlampa. I 2-3 min såg jag det stå alldeles stilla. Jag tänkte: Jaså dom har satt upp en lampa på masten, vad det nu skulle tjäna till, kanske för flyget". Fjällfotograf Hörnell i Riksgränsen har flygmaskin. Sedan lade jag mig.

Någon dag senare gick jag förbi masten och upptäckte att där fanns ingen strålkastare, gick till stugan och tog pejling på masten, varvid det visade sig att masten låg minst 15 grader till vänster om det lysande föremålet jag sett. Jag är född och uppvuxen i Riksgränsen och känner väl till stjärnbilderna på himlavalvet. Det var ingen planet jag såg,

Jag hade stillbildskamera med telelins, filmkamera med zomobjektiv och kikare med, men eftersom jag är en tvivlande Tomas hade jag aldrig en tanke på att det var ett objekt jag såg. En sån chans till får jag aldrig.

E Ahlén Hbg.

Det är väl bara en mardröm, men han säger att han inte får någon ro förrän du har sett efter och ringt upp oss".

En kvart senare ringde det. Frances mamma hade upptäckt att det pyrdde i väggen bakom spisen i köket och hade nu släckt elden med en grannes hjälp. Nu kunde vi lugnt lägga oss igen.

Trots allt så önskar både Frances och jag att denna min gåva bara försvann. När jag övertog järnafären exempelvis upptäckte jag att min klärvoajans skadade mina affärer. Så fort en kund kom in i affären visste jag vad han skulle ha. Jag såg fem kilo spik, en rulle isoleringsband eller en skruvmejsel och lade det på disken innan kunden hade öppnat mun.

Om han glömde något brukade jag påminna: "Er fru påminde er att köpa en dyna till verandastolen".

En del blev arga, andra obehagligt berörda, och handlade inte mer i "den" affären. En bekant gav mig en läxa och räddade kanske min affär. När jag såg honom komma visste jag att han skulle ha en flugsmälla, fem meter kuliledning och tio glödlampor. Jag lade fram sakerna på disken. Han lutade sig mot disken och sa: "Vad är det där för något?" "Dina varor?" sa jag stolt. "Vilka varor?" frågade han. "Jag tänkte inte köpa någonting- jag tittade bara in för att säga goddag".

Sen började han skratta. "Hör du Sam, det är alldeles riktigt att jag tänkte köpa de där sakerna", sa han. "Men det är inte roligt att handla hos dig och många blir nervösa. När man ska ge ut pengar har man banne mig rätt att få säga själv vad man vill ha". Jag lydde hans råd, och lärt mig att jag har inte råd att ge goda råd.....

Efter detta inget hokus pokus

Min syn på tillvaron är att vi alla levt oändliga liv och ska leva i oändlighet. Det vi är i dag är summan av de erfarenheter vi gjort i tidigare existenser.

Så säger Per Ragnar. Han har gjort TV-program kring frågorna om livets fortsättning. Många ringer honom eller skriver för att få veta mera.

forts sid 12

Levande batterier

Sällsynta och oförklarliga är dessa underliga människor som tycks vara laddade med högspänd elektricitet. Medicinska vetenskapsmän vet inte hur man skall behandla dem, så de gör det nästa bästa... de försöker glömma bort att sådana människor faktiskt existerar.

Till exempel...

Doktor Ashcraft tvivlade på de historier om en ung flicka som alla påstod vara laddad med elektricitet. Så han räckte fram sin hand och tog i henne. När han några ögonblick senare kunde öppna sina ögon fann han att han låg på rygg omgiven av en skara ängsliga vänner. Jennie Moran hade »blixtrat» igen.

Hon bodde nära Sedalia i Missouri. Hon var en mager och nervös flicka i sjuttonårsåldern, då hennes omgivning började märka att hon gick omkring som ett levande batteri. Gnistor sprakade fram från hennes fingertoppar så snart hon fattade tag i handtaget till pumpen där hemma och spänningen i hennes kropp var så stark att gnistorna skadade henne. Det gjorde dubbelt ont på dem som vågade ta i henne under sådana omständigheter att de elektriska strömmarna gick genom båda deras kroppar. Det behöver väl knappast sägas att Jennie inte hade många vänner.

Hon betraktade fenomenen med sin kropp som en förbannelse, speciellt därför att familjens katt var hennes älskling och katten skydde henne som pesten efter att ha varit utsatt för några el-chocker.

Jennies underliga elektriska krafter ebbade ut när hon blev litet äldre och hon blev en helt normal ung kvinna så småningom.

Medicinska källor och pressen berättar om ett annat sådant levande batteri. Caroline Clare i Bondon, Kanada. År 1877 fyllde hon sjutton år och vägrade synnerligen mycket för sin ålder. Så blev hon plötsligt sjuk och trots att läkarna inte kunde finna något som helst fel på henne, minskade hon halva sin vikt på mycket kort tid.

Men så började hennes psyke förändras, lika snabbt och drastiskt som hennes fysiska plötsliga förändring. Hon började lida av något slag av konvulsioner. När hon drabbades av ett anfall blev hennes kropp stel, hennes ögon stirrade blanka och livlösa och hon började mumla långa beskrivningar om platser fjärran borta och miljöer hon aldrig besökt. Ingen i hennes omgivning kunde begripa vad det var fatt med henne, för hon hade knappast varit utanför sin hemstad ens.

Under ett och ett halvt år led Caroline av dessa konvulsioner innan hon började bli bättre. Men helt och hållet glädjande var denna förbättring inte. När hennes fysiska och mentala hälsa hade återvunnits upptäckte hon att hon fått en inte särskilt välkommen förmåga att chocka människor som sågde röra vid henne. Underligt nog föreföll det som om hon samtidigt med dessa elektriska krafter också fått någon form av magnetism. Så fort hon tog i ett metallföremål kunde hon inte göra sig kvitt det. Någon måste med kraft slita föremålet ur hennes öppna hand.

Ar 1890 kom sjukskrivaren Louis A. Hamburger till farmaceutiska institutet i Maryland och väckte genast uppmärksamhet med att agera som en mänsklig magnet. Herrarna inom fakulteten fann snart att de behövde hjälp av experter för att undersöka denne underliga unge man.

Deras rapport visar att de var lika förvånade som alla andra över att kunna konstatera att unge Hamburger kunde låta tunga metallföremål dingla från sina fingertoppar. Metallrör upp till tre decimeter långa var inga problem alls och placerade man filspån i en glasbägare kunde Hamburger lyfta den genom att helt enkelt placera tre fingrar utanpå glaset. När han lyfte upp ett finger hördes ett tydligt metalliskt klick.

De tre ovan relaterade fallen liknade ungefärligen de omständigheter som plågade Frank McKinstry i Joplin i Missouri omkring år 1899. Han kunde uppvisa samma fenomen som de andra.

Men också han föll i glömska sedan han undersökts. Kanske därför att han liksom de andra fallen endast utgjorde ett bevis där vetenskapsmännen aldrig kunde finna någon förklaring.

E f t e r d e t t a

Därför kommer jag med en bok som heter "På väg mot en världsbild" (Forum), där jag sammanställt vad vetenskapsmän inom olika områden kommit fram till. Jag vill inte att tron på ett fortsatt liv ska bli nåt hokus pokus. Samtidigt har jag skrivit en egen bok "Brevet till mormor" (Larsons förlag). Meningen är att människor som är ovana att läsa vetenskapliga avhandlingar ändå ska förstå vad som menas. Jag har upplevt döda kompisar både för mitt yttre och inre öga. Om man ska leva vidare och få det bättre måste man sköta sej?

Livet är en stor skola med många klasser, så ser jag det. I varje nytt jordeliv får du en chans att ta dej upp i en högre klass eller sitta kvar. Super du ner dej eller knarkar bort dej eller begår brott får du redan nu dra vissa konsekvenser. Men livet fortsätter, möjligheten att handla och utvecklas bryts inte med döden. Det är österländska tankar? Många av våra dagars missanpassade- knarkarna- har sökt sej mot de österländska religionerna. För att få hjälp. För att få svar på frågor som vår kyrka förbiser. Många har blivit hjälpta av meditationen, de har fått lugn i sitt inre och funnit att det finns en mening i tillvaron.